

# מעשה המשפט

בית דין  
צדק  
למשפט

Marcos y Lety Amiga



Velas: 7:01 pm  
Fin Shabat 1: 7:52 pm - R”T: 8:24 pm  
Fin Shabat 2: 8:03 pm - R”T: 8:31 pm

## Maasé Bet Din

### Mi hijo dañó, ¿me corresponde pagarlo?

**Caso:** Mientras Abraham iba a hacer un trámite, le encargó a Raquel su hermana que cuide a su hijo menor. Raquel lo llevó a hacer unas compras que tenía pendientes. Al pasear por el mercado, el niño corrió sin cuidado y tiró una mesa llena de jitomates.

**Pregunta:** ¿A quién le corresponde pagar el daño, a Raquel por haber descuidado al niño o a Abraham el padre del niño?

**Respuesta:** La Mishná (Babá Kamá Perek 8) nos advierte en relación a juntarse con un menor, ya que, si uno daña al menor, dañando su propiedad o lastimándolo a él, deberá pagar el daño sucedido, pero si el menor daña no estará obligado a pagar. De aquí surge la idea general, que si los bienes de una persona fueron dañados por un menor, no podrá cobrar el daño.

Sin embargo, esto no es tan sencillo, por que aunque al niño no se le podrá cobrar (aun si tiene dinero en su propiedad), sería indicado considerar si su padre deberá pagar, y esto basado en dos fundamentos:

1. Mi animal dañó. La Torá habla sobre la responsabilidad de pagar los daños cometidos por un animal en los que el dueño será responsable de pagar. De hecho, la Mishná dice una regla: “todo el que me responsabilizo de su cuidado, soy responsable del pago correspondiente en caso que haya dañado”. Entonces de la misma manera el padre del niño, aunque no le corresponde esta responsabilidad por ser el padre del niño, le corresponde por funcionar como tutor de él, ya que un tutor toma responsabilidad absoluta, y en este caso deberá pagar los daños ocasionados.

Sin embargo, importantes opiniones (Eben Haezel y Jazon Ish) consideran que la responsabilidad por los daños lo Torá no los atribuye al cuidador sino en animales o propiedades, las cuales le pertenecen al responsable. Excluyendo así a un niño, que no es posesión del padre o tutor, no le corresponde a ellos pagar sus gastos ocasionados.

2. Expone la propiedad ajena a ser dañada. La Guemará (Babá Kamá 56b) nos dice, que quien acerca un animal (ajeno) a la producción del campo de su compañero, y el animal come la producción, deberá pagarla, y esto es comparado a quien expone la propiedad de otro ante un fuego (según el Rashb”á), que aunque el fuego ya existía y lo encendió un tercero, al exponer la propiedad ajena ante el fuego lo considera causador del daño y responsable del pago. De la misma manera, quien lleva un niño a la propiedad de un tercero y el niño daña, en una circunstancia en la que era de esperarse que el niño lo haya hecho, se considera que expuso la propiedad de un tercero frente al niño, y deberá asumir la responsabilidad del pago.

En nuestro caso que el niño estaba encargado en manos de otra persona (Raquel), esta persona se considera que expuso la mercancía del mercado frente al niño, y debe pagar los daños causados.

En conclusión, este daño, aunque se hizo en manos del niño, se considera que Raquel lo hizo al descuidarlo y exponer la propiedad ajena ante el niño, y ella lo deberá pagar, y no lo tiene que pagar ni el padre del niño (Abraham), ni el niño mismo cuando sea mayor de edad.

Sin embargo esto es únicamente cuando el daño ocasionado era probable que se dé, pero si no era probable, no les corresponde pagar, y el dueño del mercado deberá asumir la pérdida.

## Halajá Lemaasé

**Pregunta:** ¿Qué se debe de pensar al momento de cumplir la Mitzvá de Sucá?

**Respuesta:** Está escrito en la Torá “Siete días se sentarán en Sucot, todos los ciudadanos de Israel se sentarán en Sucot, para que vuestras generaciones sepan que yo senté a los hijos de Israel en Sucot cuando los saqué de la tierra de Egipto” (ויקרא כ"ג מ"ב).

La Guemará en Sucá (:א) menciona la discusión entre Rabi Eliezer y Rabi Akivá respecto a las Sucot que hubieron en el desierto, si eran las Anané Cavod o eran Cabañas. El Tur y el Shuljan Aruj (סי' תרכ"ה) cuando describen la Mitzvá de habitar en la Sucá 7 días, mencionan que las Sucot del desierto en cuales Bené Israel

habitó fueron las Anané Cavod.

A partir de eso entiende en Ba”j qué es necesario pensar en el motivo de la Mitzvá de Sucá al momento de cumplirla

El Mishná Berurá (שם סי' א) menciona 3 principales Cavanot que hay que pensar al momento de entrar a la suca 1. Que estamos cumpliendo la Mitzvá de suca como ordenó Hashem (מצוות צריכות כוונה או"ח סי' ט). 2. Que la Mitzvá es en recuerdo a la salida de Egipto (ב"ה). 3. Qué habitamos en Sucot ya que Bené Israel tuvieron el milagro de las Anané Cavod durante 40 años en el desierto (ט"ז).

הג סוכות שמח !!!

## Maasé Sheaya'

### ¿Parientes?

Itzjak llegó a Barditchuv lleno de esperanza, tocó la puerta de aquella casa, y lo atendió su dueño. “¿Puedo pasar? He venido de muy lejos, y necesito hablar con usted” - “Adelante, de qué se trata”.

Cuando estuvieron sentados uno frente al otro, el hombre empezó a hablar: “Vivo muy lejos de aquí, me cuesta mucho conseguir sustento. BH le llegó el Shiduj a mi hija. Pero, no tengo el dinero para casarla...”. El dueño de la casa lo miró como diciendo: “¿Y?”. Entonces Itzjak prosiguió: “Usted es mi pariente, y BH tiene una posición económica acomodada, es presidente de esta comunidad, por eso he venido a apelar a su generosidad, para que me proporcione la suma que necesito”. “¿Cuánto necesita?”- “60,000 rublos” - “¡60,000! ¡Es mucho dinero!, ¿Y Por qué dices que somos parientes?”.

Itzjak le explicó la relación familiar, luego el dueño de casa dijo: “Bueno. No somos parientes tan directos que digamos, somos primos quintos”. Lo pensó un poco y agregó: “le daré sólo la quinta parte de lo que me pidió 12,000 rublos”. Itzjak se levantó, y respondió “No, gracias” y se retiró inmediatamente.

Desesperado, fue a la casa de Rabí Leví Izjak de Barditchuv, le contó al Rab todo lo que había pasado. Luego de escucharlo, el Rab le dijo: “Yo lo arreglo”.

Al día siguiente, estaban todos reunidos para dar comienzo al primer día de Selijot, todos menos el Rab. El presidente después de esperar unos minutos decidió ir a casa del Rab. Tocó la puerta, y abrió el Rab. “¡Rabí! Pensé que le había pasado algo. Lo estamos esperando para comenzar a recitar los Selijot” - “No voy a ir”, anunció el Rab. “¿No va a venir? ¿Es que no se siente bien o hay algún problema?”. “No. No es eso. No voy a ir porque Hashem no va a escuchar nuestros pedidos”.

El hombre se quedó perplejo. “¡Jas Veshalom! ¿Por qué lo dice?” - “Te explico, en Selijot, pedimos, por el Zjut de Abraham Abinu. Imagínate: ¿Cuántas generaciones hay desde Abraham Abinu hasta hoy? ¡Cientos! ¡Tú le quisiste dar la quinta parte a un pariente tuyo de quinta generación! Con ese criterio, ¿cuánto nos tocaría a nosotros, de lo que le pedimos a Hashem por ser hijos de Abraham Abinu? ¡Una parte insignificante! ¡No! ¡No vale la pena ir a Selijot!”.

El hombre captó el mensaje, y bajó la cabeza avergonzado. Entonces el Rab lo tomó del hombro, y le dijo: “Hijo mío: Todos los Yehudím somos parientes cercanos, y este hombre, aunque no te una a él ningún vínculo familiar, es tu hermano, por lo que debes ayudarlo a casar a su hija. Demuéstrale a Hashem que aunque pasen las generaciones, todos los integrantes del Am Israel somos como un solo cuerpo, con un solo corazón, y cuando invoques los nombres de Abraham, Izjak y Yaacob, te dará todo lo que le pidas...”.

בענין נויי סוכה

א. סוכה דף י: אתמר נויי סוכה אין ממעטין בסוכה, אמר רב אשי ומן הצד ממעטין. ופרש"י ז"ל, "ממעטין לה משיעור ז' טפחים דהא אינה מחזקת ראשו ורובו ושולחנא".

ובב"ח (סי' תרל"ט אות ג') הביא פלוגתא הראשונים גבי נר בסוכה קטנה דקיי"ל לבר ממטלתא (דף כט.). דלפי **התוספות והרא"ש** שם ה"ט משום דאיכא למיחש שמא תשרף סוכתו מתוך כך מיבעת ונפיק מיניה. ואילו **המרדכי** כתב שם בשם הראב"ה טעם אחר, דעל דהא ממעט בשיעורה. ותמוה ע"ז הב"ח, דרק מצינו כן לענין נויי מן הצד, וכן"ל, **דכיון שאתה ליטלם כל ז' ימי החג נחשבין כדופני הסוכה** וממעטין שיעורה בסוכה קטנה, אבל בנר ל"ש למימר הכי, מידי דהוה אשאר כלי תשמישו דפשיטא שאינו מתבטלין במקומם ואינו ממעטין משיעור הסוכה, שהרי מיועדים ליטלם משם ולהשתמש בהם, וה"ה בניו ועיי"ש שיישב דצ"ל דסתם נר קבוע במקומו, ואה"נ דאף שאר נויין אם קובעים אותם ה"נ דממעטין, אלא דנקטר נר דלא סגי לטוכה בלא היא.

ובהגהות הגרע"א על השו"ע (סי' תרל"ד ס"ג) דייק דלפי טעם הב"ח דנוי מן הצד ממעט משום האיסור להסתפק ממנו דהוקצה למצותו, א"כ כשהתנה ואמר "איני בודל ממנו כל ביה"ש", דתו לא נאסר, אה"נ דלא ימעט משיעורה. וציון לדברי הפמ"ג (משב"ז סי' תרל"ט ס"ק ג') שכ"כ לדייק בד' הב"ח, והניח בצ"ע. וכנראה דצ"ל בכונתו, דצ"ע אמאי השו"ע והפוסקים השמיטו פרט זה וסתמו, דמשמע מזה דבכל גווני מעט הנוי מן הצד, גם אם התנה כנ"ל.

ובסי' מועדים וזמנים (ח"ו סי' ס"ח) הביא מה' אחרונים גבי איש כפרי שלא היה בידו אתרוג ובא לעיר, אם מותר ליקח אתרוג מנוי סוכה לברך עליו בחוה"מ, דהחת"ס בתשובותיו (או"ח סי' קפ"ד) [הביאו בבה"ל (סי' תרל"ח סעי' ב' ד"ה כל שמונה)] פסק להקל, דשורש האיסור הוא **להשתמש** בנוי סוכה **להנאותו**, וכיון דמצות לאו ליהנות ניתנו לא חשיבא הנאה, ועוד שאין בזה כיוון מצוה, רק עילוי **מנוי מצוה לגוף המצוה** דד' מינים. [ומבואר מדבריו שכל האיסור ד"ה הוקצה למצותו" היינו דוקא לענין איסור **ההשתמשות** ולא לטלטול בעלמא, וכ"כ לדינא בספר הסוכה (עמ' תמ"ט) בשם הגרש"א זצ"ל]. ואילו בשו"ת מחנה חיים (ח"ג או"ח סי' מ"ט) פליג עליה, דכיון דיש לנוי סוכה קדושת הסוכה, כמו שמשמע ברמב"ם (פ"ו מסוכה הל' ט"ז) דהא דמהני תנאי ד"איני בודל" על הנויין היינו שעיי"ז לא חלה עליהו קדושה, שמהו מבואר בשלל **התנאי** הונוייה סוכה עצמה עם כל קדושתה, וא"כ היאך יכול **לבטל** מהאתרוג הקדושה סוכה ולהורידה. וצ"ב במאי פליגי. [ובפוסקים נמצא עוד חולקים על החת"ס מטעם אחר, דחסר בדין "לכם" מאחר שאין ראוי לאכילה ממתת המוקצה, וחשיב דאין בו היתר אכילה. עיי' בשו"ת נחלת אבות (ליבעהמ"ס שער משפט) [בתשו' סי' ג']. ועיי"ש בס' אמרי בינה (או"ח כ"ט, ט"ו) – ציינם בס' הלכות הג' בהג' (סוכה ח"ב עמ' קמ"ז)].

ב. ובשיטת הב"ח הנ"ל מצינו באחרונים (עי' בספר "האיר יוסף" – במשנת הרע"א סי' ל"ג) קושיא נוספת עליו, והוא בשו"ת מהרש"ם (ח"א סי' א' ד"ה ומה שהקשה) בשם הגאון האדר"ת ז"ל שהקשה עליו דכיון שבסוכה פסולה (מחמת שע"ה נויי שהתבטל שם מתמעט שיעורה) נמצא דלא הוקצה הנוי למצותו, ומותר ליטלו, ואינו ממעט, וראוי להיות כשרה, והוי תרתי דסתרי, שא"א להיות ממעט ופסולה. כלומר, אם יחול עליו דין נוי האוסר בהנאה הוי תיפסל סוכתו, ושבו יפגע ממנו שם "נוי", דהרי אין לה שם סוכה שייחשבו בנדר "נוי סוכה", וא"כ מעתה אינו מן הדין שימעט, ושבו הסוכה כשרה. והוא גלגל החורו! והיה מן הראוי דנימא שלא יחול איסור נוי ותהא הסוכה כשרה. וסיים ע"ז מהרש"ם דהיא קושיא "מושכלת". וכתב לתרץ שם עפ"י מה שהביא הב"י (באו"ח סי' ש"ה) בדין מוקצה בטעות, כגון רוגרות וצמוקים שהעלם לגג מבטולי ליישב, ובביה"ש כ"כ יבשו ואין הבעלים מכירין בו שיישב, דקיי"ל דמותר (עיי' ביצה כו: וש"ע סי' ש"ה סעיף ד'), הביא הב"י דבירושלמי פליג, וקיי"ל כהבבלי לקולא. ובמראה הפנים שם לחדש יצא דהוה דוקא בשבת אבל ביו"ט דחמרי' טפי במקצה

(כדאיאת בביצה ב: ובראשונים בסוף המסכת שם), גם בדין מוקצה בטעות יש להחמיר. ולפי"ז כתב במהרש"ם דכ"ש בנידון דידן דהוי מוקצה מחמת מצוה דחמיר טפי, ומאחר שזה האיש תלה שם הנוי לשם סוכה וסבר שלא תיפסל סוכתו עי"ז, אף דלפי האמת הסוכה פסולה, מ"מ כבר הוקצה למצוה לפי דעתו דסו"ס אסח דעתיה מיניה, ולכך לפי שטותו ביטלם ביטול גמור. וחשיבי כמחיצות הסוכה וממעטין השיעור; ואין שייך לומר כאן "בטלה דעתו אצל כל אדם", דלפי דעתו שכשרה הסוכה לא עשה נגד דעת בני אדם. עכת"ד. [נ.ב. ועיי' בשו"ת אגרות משה (ח"ה סי' מ' אות ד'), ועפ"י יסוד דברי מהרש"ם הג"ל לכאורה י"ל ע"ד ודו"ק].

איברא דשוב מצאתי שהפמ"ג בספרו ראש יוסף (עמ"ס שבת כב:) [הביאו בס' הסוכה (עמ' שע"ג אות כ"ד)] כתב בפשיטות שאם הסוכה לפי הדין היא פסולה והאדם סבר שהיא כשרה ויישב בה, אין הנוי שבה נאסר, **דבהזמנה בטעות לא אמרי' הוקצה הסוכה למצוה**, ורק ביו"ט עצמו אסור מטעם דין מוקצה דעלמא, ובחוה"מ שרי. והזינון מדבריו דלא חש למרה"פ הנ"ל המחלוק בדי"ז בין יו"ט לשבת. ולפי"ז תיקשי לדברי הפמ"ג קושיא הנ"ל בשי"ה הב"ח. וצ"ל דפליג עליה, וכמו שראינו באמת שהפמ"ג עצמו במש"ז הניח דברי הב"ח בצ"ע.

ג. והנה בדין הוקצה למצותו יש לחקור, האם הוא כענין גדר **איסורי הנאה**, שאסור לאדם ליהנות ולהשתמש בו לצרכיו הפרטיים, דמאחר שהתייחד למצוה קיבל קדושתה, ואין זה מן היושר להמירו לתשמיש דחולין. או לדמא י"ל שגם לזה השתמשות בחפץ דמצוה לצרכו הפרטי, אך בעת אשר יחפוץ להסיר את החפץ ממקומו, אם בכך הוא מבטלו מתפקידו הרי שבזה עובר על איסור זה. שעיי"ז הוא **מפסיקו מייעודו הראשון**, ונמצא שפוגע בקדושת המצוה אף שלא נהנה ממנו לעצמו.

וכזה יש לבאר מחלוקת הנ"ל בין החת"ס והמחנה חיים בנידון האתרוג דנוי סוכה, דהחת"ס ס"ל כצד א' הנ"ל, שלא נאסר על האדם כ"א ההשתמשות והנאה שיקבל מחפצי המצוה לצורך הפרטי שלו. וא"כ אין שום איסור להסיר הנוי מפני הגשמים שלא יירטבו ויתקלקלו וכדומה, ואף שלא התנה עליהם בנוסח ד"איני בודל" וכו', שתנאי זה נצרך רק בגוונא שרוצה להסתפק מהנויין ולהנות מהם הנאה של כלי, דאוי מהני תנאי דלא ליחול קדושה עליהו מעיקרא. וע"כ גם רשאי ליטול האתרוג דנוי סוכה לצורך מצות ד' המינים, דכיון שמוצות לאו ליהנות ניתנו הרי דאין תחשב זה להנאה עצמית מבחינת ההלכה, ואין בכך שום הורדה בקדושתה. [הוסיף עוד החת"ס שאף עליוי יש כאן, שהרי מנוי מצוה דסוכה הופכו לגוף מצוה דד' מינים].

משא"כ בפ"י המח"ח י"ל דנקט כאידך גיסא, דגם בלי תהגיע לו הנאה יש לאסור, דמכיון שנתייחדה למצוה אין לשנותה ולהשתמש בה לדבר אחר, ומשו"ה אף דלגבי איסור"נ שפיר אמרי' דמצוות ללי"ג ולא נקראת הנאה, אבל בזה שמשמש בהאתרוג למצוה אחרת ולא כייחודה הראשון דנוי סוכה, הרי הוא עובר על די"ז, דהוקצה למצוה ונתייחדה לסוכה ולא להשתמש בה לענין אחר, והשימוש לחוד אסור, ואין בזה היתר דלא ליהנות ניתנו.

ד. לפי"ז יש מקום ליישב דבזה גופא פליגי הב"ח הנ"ל והאחרונים שהשיגו עליו, דשיטת הב"ח כסברת המחנה חיים, דעצם שינוי הדבר מתפקידו הראשון חשיב איסור ד"ה הוקצה למצותו", ולכך כל נוי שהוא מן הצד בסוכה מצומצמת דזע"ז שפיר ממעט משיעורה, דכיון שאם יוציאנו להנוי מהסוכה מבטלו מייעודו דמעיקרא, נמצא עובר על איסור זה דמוקצה למצוה, וע"כ מתבטל במקומו וממעט לה. ואה"נ שאם התנה ואמר "איני בודל" לא ימעט, כיון דשפיר יכול להסירו מהסוכה לצורך ישיבתו בתוכה ע"י התנאות באופן ז"ל. משא"כ הפמ"ג והרע"א העירו עליו, דלא משמע כן בשו"ע ושאר פוסקים שאם יתנה ישתנה די"ז, דנוי ממעט מן הצד בכל גווני, דסו"ס במציאות ממעט לה משיעורה דזע"ז ועכ"פ אינה מחזקת כדי ראשו ורובו ושולחנא, ומה יועיל אם "**יכול**" להוציא מן הסוכה, דזאת רשאי לעשות גם בלי תנאי לפי שיטתם, דאין בזה איסור הוקצה

למצוותו אא"כ מסתפק ממנו להשתמש גם להנאותו, וכן"ל. וע"כ למימר דכל די"ז דממעט מן הצד היינו כ"א שלא מוציא להנוי מהסוכה, דבכל גווני ממעט, דבמציאות אינה מחזקת כדי רורו"ש, דאין זה פסול דיני אלא פסול **מציאותי**. ובודאי, מאידך גיסא, אם מסלק הנוי ממקומו חוץ לסוכה, אזי בכל גווני הסוכה כשרה, וזה אפי' בלי תנאי, וכמשנ"ת.

ועיינין בספר בכורי יעקב (סי' תרל"ח ס"ק י"א) דהא"ר דייק מדברי הרמ"א שם (ס"ב) דכל זמן שהנויין לא נפלו מאליהם, גם **בחוה"מ אסורים בטלטול**, דז"ל השו"ע שם: "וכן אוכלים ומשקים שתולין בסוכה כדי לנאותה, אסור להסתפק מהם כל שמונה אפילו נפלו (ובי"ט ושבת אסור לטלטלם דמוקצים הם) ואם התנה עליהם וכו'". ומבואר מזה לכאורה דכל הנ"מ בין שבת ויו"ט לימי חוה"מ רק בגוונא שכבר נפלו, ולא כשהם תלויים, דאוי אסורים כל שמונה בטלטול. והבב"י שם השיג עליו, וכתב דאיסור טלטול שייך רק בשבת ויום טוב ולא בחול המועד. ומש"כ לדייק מדברי השו"ע דנקט "נפלו", לא נתכוין לזה, אלא להוסיף רבותא מאידך גיסא, דאף ככה"ג שכבר נפלו שייך אכתי בשבת ויום טוב לאסור הטלטול בהם. ומסיק שם בעל הער"ל"ג דגם לא ראה מי שנוהר בזה.

ולפי הנ"ל יש לבאר גם בזה דפליגי בהנ"ל, דסברת הא"ר שהחמיר י"ל קצת דס"ל כסברת הב"ח ומח"ה ודעימיהו, דאי נמי לא חשיב תשמיש זה ראוי וחשוב להיות אסור אילו ה"ל נידון דאיסורי הנאה, מ"א אפשר דבהכי שמשלטלו מקום לאמור אפי' תלוי בתוך הסוכה, תו לא שמשש כייעודו ועיקרי תלפקי בתורת נויי סוכה ונהפך קצת למשחק האדם הנוטלו, ונמצא שבוה עובר על איסור הוקצה למצותו. ולעומתו סובר הבכורי יעקב כהפמ"ג והחת"ס והעומדים בשיטתם, דכל האיסור הוא להסתפק מהנויים להנאות הפרטית, וע"כ סובר הוא דבטלטול בעלמא לא מצינו שאסרו כל ח', ורק **ההסתפקות** והנאה גמורה הוא שאסור, ולא נאמר איסור טלטול גרידא אלא בשבת ויו"ט לבד.

ומצאתי איסורי תע"ת דיש ג"כ נפ"מ להיפך, והוא דהנה עיין בהרמ"א (סו"ס" תרל"ח) שכתב, וז"ל: "אם סיכך בהדס או תלה בסוכה אתרוג לנוי מותר להריח בו, דלא הוקצה מריח רק שלא יגע בו דאסור בטלטול, ויש אוסרים בהדס כדלקמן סי' תרנ"ג". ומבואר כאן 2 דינים: **הדס** שמשמש בתורת **סכך**, ו**אתרוג** שמשמש בתורת **נוי**. בשניהם הדין לקולא (עכ"פ לשו"א ברמ"א). ויש להסתפק כשתולה **הדס לנוי**. ובפמ"ג כתב (א"א ס"ק י') שמדברי הר"ן [יח. מסד"ר] (והוא מקור לב' השיטות ברמ"א) מדויק דדוקא כשסכך בהדס שרי להריח בו, דכל שם הר"ן דאעפ"י שהדס עומד לריח מ"מ מאחר שיכול לסכך בעצים נמצא שתפקיד ההדס ככה"ג כעצים בעלמא, וא"כ רק מהבערה (דהוא תשמיש העצים) אקצייה ולא מריח, ובאתרוג שעומד לאכילה – רק מאכילה אקצייה ולא מריח. משא"כ אם תלה ההדס לנוי דלא הוי תשמיש דעצים, א"כ הדר דינא דכיון שעומד לריח, מריח אקצייה ואסור להריח בו. ומאידך גיסא, דייקו הפוסקים (עי' בכורי יעקב [ס"ק י"ט]). ושעה"צ [ס"ק ל'] מדברי הט"ז שם (ס"ק ג') דלא ס"ל הכי, שהרי כתב שם דכל האיסור בנוי סוכה דאסור ליטלם משם **משום שבוה בתטל קדושתה**, אבל בעוד שהיא קיימת מותר לסמוך עליה ולהניח שום דבר וכו'. וא"כ ה"נ שאם תלה הדסים לנוי ג"כ יאה מותר להריח בהם.

ולפי המתבאר לעיל אי"ש טובא, דהפמ"ג לשיטתיה כנ"ל, ד"ה הוקצה למצותו" היא כעין איסור"נ, וכשיטת החת"ס הנ"ל, אבל בסילוק הנוי ממקומו היא שום איסור; לפי"ז נמצא בנידון דידן הדין הוא להיפך, דכיון שנהנה מריחו חשיב לזולל בקדושת הסוכה ונוייה מאחר שהשתמש להנאותו הפרטית. משא"כ בשיטת הט"ז י"ל, דס"ל כהב"ח, דהאיסור הוא בשינוי מייעודה, ואפילו בהסרת הנוי מבלי שיהנה לעצמו; וע"כ בנ"ד ס"ל לקולא, דכיון שאין נוטלם בידו אלא מריח בהם במקומם לא חשיב ביטול מתפקיד הנוי, דהרי משמש אותו וזונו לשמש כייעודו הראשון וע"כ שפיר כתב השעש"ע (שם), דגם להט"ז, אם ירצה **ליטול ההדסים בהדפנות** ולהריח בהם, בזה בודאי גם לדעתו אסור. ודו"ק היטב כי לכאורה הדברים נכונים בעזרי"ת.



<b>DINÉ TORÁ</b> Comuníquese al cel. (+52) 55 3214 4312	<b>SERVICIOS</b> Contrato de renta, venta, preventiva, inversión, sociedad, testamentos, Heter Iská otros.	<b>ASESORÍA</b> Consultas telefónicas, citas, pregunta.	<b>CONTACTANOS</b> Cel. (+52) 55 3214 4312 Email: <a href="mailto:Betdinemetumishpat@gmail.com">Betdinemetumishpat@gmail.com</a> Dirección: Moliere 128, Polanco, CDMX
---	---	--	---